

[Arentoft.]

snittet om eneretsbevilling sætter ordet »danske« i citationstegn i forbindelse med selskabet A. P. Møller. Det er en grov diskriminering af Danmarks største rederi, der sejler enorme beløb ind i udenlandsk valuta. Det anføres tilige i bemærkningerne, at A. P. Møllers andel siden 1967 har været 20 pct. Det reelle er, at A. P. Møllers andel på land er 57 pct., i den sydvestlige del af Nordsøen er den 30 pct., og i den nordøstlige del er den 20 pct. De tal, som hr. Wilhjelm har opgivet, er altså helt forkerte.

Om afbrændingen af gas på Danfeltet kan jeg oplyse, at 15 pct. af gassen bruges som drivkraft på produktionsplatformen, og en tilbageledning eller anden anvendelse er teknisk en opgave, der ikke er så let at løse, og som vil kræve store og urentable investeringer.

Jeg vil i øvrigt anbefale hr. Wilhjelm at aflægge et besøg på Danfeltet, som jeg selv gjorde for et år siden. Det giver syn for sagn og måske også en bedre forståelse for det urimelige i udtalelsen om, at regeringen har foretaget udsalg af helt vitale energipolitiske interesser, som det også siges i bemærkningerne.

Vi må altså også afvise dette forslag.

Lone Dybkjær (RV):

Det radikale venstre kan ikke gå ind for VS' forslag. VS har sådan set selv i sine kommentarer leveret en del af argumenterne, og jeg skal derfor ikke gennemgå dem her. Man er på baggrund af disse argumenter kommet frem til en vejledende folkeafstemning, som der ikke er noget til hinder for. Egentlig var det fristende at tage en nærmere diskussion omkring hele folkeafstemningsinstitutionen og dens anvendelse i dansk demokrati, men nu er det altså naturgas, det drejer sig om i dette tilfælde, og jeg skal derfor undlade dette og blot afvise forslaget.

Gert Petersen (SF):

Det er jo ikke forbløffende, at forslaget afvises af de partiordførere, der hidtil har haft ordet. Der var næppe nogen, heller ikke hr. Wilhjelm, som havde ventet andet.

Jeg synes, det er mere forbløffende, at ordførerne i den grad har holdt sig uden for visse af sagens realiteter, som man her har oplevet. At man helt ser bort fra baggrunden – eller skal vi sige, så vidt jeg har forstået, den umiddelbare baggrund – for forslagets fremsættelse,

nemlig at der opstod en ny situation i 1975, da handelsministerens eget tilsyn konkluderede – og jeg citerer fra bemærkningerne til forslaget –:

»... at koncessionen for så vidt angår naturgassen var misligholdt og derfor måtte være bortfaldet«.

Det er for mig i hvert fald, når jeg læser forslaget, den konkrete baggrund for dets fremsættelse. Det så i lang tid ud, som om handelsministeren virkelig nu ville sætte ind over for den måde, hvorpå dette nationale, danske rederi, som hr. Arentoft er så begejstret for, havde misligholdt en aftale, men det viste sig altså, at da det kom til stykket, så ville handelsministeren hellere indgå en ny aftale. Så turde han, selv om hans eget tilsyn, selv om kammeradvokaten havde indtaget en meget kritisk holdning i bedømmelsen af Mærskkoncernens opræden, så turde han – det var den officielle begrundelse – alligevel ikke lade sagen gå til en voldgiftsafgørelse, den voldgiftsafgørelse, som et mindretal i det pågældende undergrundsudvalg, hr. Wilhjelm og hr. Ømann, gik ind for.

Nu vel, jeg synes, det er meget rimeligt, at man på den baggrund tager hele problematikken omkring Nordsøkoncessionerne op til ny overvejelse. Jeg kan ikke se noget forfatningsfjendtligt i at foreslå en vejledende folkeafstemning herom. Hvis man, som det er blevet sagt her, hævder, at det er at lægge et urimeligt pres på folketingsmedlemmerne, så synes jeg, man forvrider den forfatningsmæssige diskussion. Hvis ikke jeg husker meget galt, var der et ganske vidtgående forslag i Sverige, som blev sendt ud til vejledende folkeafstemning, hvor en bestemt løsning fik stort flertal, hvorpå den svenske rigsdag bestemte sig for den modsatte løsning. Sådan kan det altså godt gå. Der findes faktisk rigsdags- eller folketingsmedlemmer, som er så selvstændige også over for vejledende folkeafstemninger, at de ikke lader sig påvirke ud over deres overbevisning af sådanne folkeafstemninger.

Men det kunne også godt være, at en vejledende folkeafstemning, som viste, at der i dette land er et flertal for en samfundsøvertagelse af undergrunden, ikke mindst i Nordsøen, som der her er tale om – og det tror jeg nemlig der vil vise sig at være et flertal for – ville få nogle folketingsmedlemmer til at tænke sig om endnu en gang og undersøge, hvad deres overbevisning egentlig tilsiger dem at gøre. Det er